

[переклад з англійської]

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, Інк.

Парсипані, Нью Джерзі

[Українське Братське Страхове Підприємство – замітка перекладача]

15 грудня 2004 року

Д-ру Кондолізі Райс
Національна Рада Безпеки
Білий Дім
Вашингтон, Д.К.

Вельмишановна Докторе Райс,

Маючи на увазі наближаючі переслухання в Конгресі стосовно затвердження ним Вашого призначення на посаду Державного Секретаря, пишу Вам відносно сучасного розвитку подій в Україні.

Незважаючи на те, що Україна є найбільшою за площею державою в Європі, займаючи територію, на якій разом розмістилися б Німеччина, Великобританія та Угорщина, вона завжди залишалась *terra incognita* (невідома земля – замітка перекладача) для американців, як для простих громадян, так і для політиків. Це, разом з несподіваною і приголомшливою появою України на міжнародній арені, вимагає ґрунтовного перегляду того ставлення Америки до «Росії», що панує вже майже століття. Це особливо тому, що, без огляду на вислід наступних виборів в Україні 26 грудня, Сполучені Штати зіткнуться з усе активнішими і виточенішими спробами Росії підкорити собі цю країну.

Душа Путіна - це душа нерозкаяного чекіста, випускника тієї самої школи, з якої вийшов і Павел Судоплатов. Судоплатов був ключевим гравцем у проникненні Радянського Союзу в «Манхетенський проект» і переконав Роберта Опенгеймера і Енріко Фермі передати таємниці проекту Москві. Талант Судоплатова - це талант убивці. Окрім інших «мокрих справ», він організував вбивство Троцького. Безмежно більшими у своїх наслідках для Сполучених Штатів, хоч Ваші попередники були крайньо несвідомі цього, було організоване Судоплатовим вбивство українських політичних і військових провідників впродовж періоду, який він називав 75-річною війною між Росією і Україною: «Я вважаю себе вояком у тій війні, яка формально закінчилася лише в січні 1992 року, коли Український уряд в екзилі і решта світу визнали президента Леоніда Кравчука головою законного уряду України, суверенної держави».

Та війна, в якій лице демократичного суперника Віктора Ющенка, як він сам сказав, представляє лице нації, продовжується. Підтвердження того, що Путін послав підрозділи російського «Спецназу» в Україну, представлені *Janes Intelligence Digest*, яскраво свідчить про щире суверенітету незалежної, міжнародно визнаної держави. Воно також викриває, наскільки Москва вже просунулась і готова йти далі у відбудові імперії.

Становище Адміністрації щодо України, яке прийняте, а також і неприйняте, охоплює кілька питань: чи діяльність, або бездіяльність, цієї Адміністрації відносно України: (1) збільшує чи зменшує правдоподібність, що Сполученим Штатам будуть водночас протистояти і відроджена «Російська імперія», і Ісламський тероризм? (2) підсилює чи компрометує американську вірогідність у втілювання нею своєї визначеної засади національної безпеки – активного поширювання демократії по всьому світі? (3) сприяє чи поставить під сумнів підхід Адміністрації (і що критично важливо, сприйняття світом цього підходу) до глобального розповсюдження ядерної зброї, в першу чергу в Північній Кореї й Ірані? Останнє питання стоїть особливо гостро, бо незважаючи на те, що після проголошення незалежності в 1991 році Україна стала третьою найбільшою ядерною державою в світі, вона невдовзі добровільно виступила з ядерного клубу.

Відповіді на одне з цих питань - це значить відповіді на два, що залишилися. Однак, існує ще і четверте питання, яке собою дає дороговказ попереднім трьом: як може американська діяльність чи недіяльність спокутувати ганьбу, яка ніколи не була взята ані до уваги, ані обговорена?

Президентські вибори в Україні припали на 21 листопада, посередині між останньою суботою листопада, днем жалоби по загибли в Україні під час Голодомору, спричиненого Московою в 1932-33 роках, і 16 листопада 1933 року. За дев'ять місяців від 7 до 10 мільйонів українців, чверть всього населення, просто -- зникли. Для США це означало б пережити вісімдесят вісім 9/11 денно (тобто, 11-го вересня, коли було завалено терористами Ворлд Трейд Сентер в місті Нью Йорку – замітка перекладача) кожного дня впродовж дев'яти місяців, щоб втратити пропорційно стільки невинних жертв. Роберт Конквест (англійський історик – замітка перекладача) назвав це Голодом Терору. Артур Кестлер (американський письменник – замітка перекладача), який в той час був в східно-українському місті Харкові, описав мільйони дітей «як ембріони, заспиртовані в пляшках». Людоїдство поширювалось. Матері їли власних дітей. Викрадення людей стало джерелом поживи.

Дипломатичне звітлення 31 травня 1933 року італійського консула в Харкові, цитувало специфічну термінологію високопоставленого службовця таємної поліції ГПУ, який пояснював, що метою штучного голоду було змінити «етнографічні матеріали» України. Не людей. Просто «етнографічні матеріали». Гітлерівська поняття *untermenschen* (під людей) належало до того самого роду.

Італійський дипломат продовжував: оскільки було неможливо перетворити українців у «цілісного комуністичного прототипа», метою Москви було «позбутися української проблеми за кілька місяців ціною 10-15 мільйонів душ...» Яким би жахливим і неймовірним не здавався би цей план, його все таки треба оцінити як справжній і вже добре заавансований... Теперішня катастрофа приведе до переважно російської колонізації України. Вона перетворить її етнографічну суть. В майбутньому, можливо й дуже скоро, ми вже не зможемо говорити ні про Україну, ні про український народ, і тому ж ні навіть про українську проблему, бо Україна стане *de facto* російським регіоном».

16 листопада 1933 року, шість місяців після італійського звіту, Вашингтон запросив комісара закордонних справ, Максима Литвинова (відомого виразом «хліб – це зброя») в дипломатичний клуб, з “канапе” і іншими атрибутами. Пів століття пізніше комісія Конгресу дійшла до висновку, що «як Державний Департамент так і Білий Дім мали доступ до численної і вчасної інформації стосувалися Голодомору 1932-33 років в Україні і прийняли свідоме рішення не тільки нічого не робити в цій справі, але й навіть

не визнати її публічно. З політичних причин, які в більшості відносились до бажання Президента Рузвельта встановити і втримати добрі стосунки з СРСР, уряд США, хоч і опосередковано, взяв участь в тому, що є, мабуть, єдиним успішно прихованим запереченням геноциду в історії».

Державний Департамент знав навіть більше. В доповідній записці від 4 червня 1931 року А.У. Клифорт, співробітник посольства США в Берліні, роз'яснює, що кореспондент *New York Times* в Москві Уолтер Дуранті, який невдовзі отримав Пуліцерівську премію, «розкрив, що «згідно з угодою між *New York Times* і радянськими властями», його офіційні звідомлення завжди віддзеркалюють офіційну думку радянського уряду, а не його власну». Новини в США про український геноцид заглушали «як злобну пропаганду». Отже, Джорджу Оруеллу не потрібно було обмежувати своє спостереження до своїх співвітчизників, коли завважив, що «величезні події, такі як український голодомор 1933 року ... який викликав смерть мільйонів людей, в дійсності залишилися поза увагою більшості англійських русофілів». Тоді як американська громадськість була обдурена, офіційний Вашингтон знав цей «жахливий обман», як назвав її Юджін Лайонс з UPI (американська пресова агенція) і нагородив злочинців. (11 квітня 2003 року *The New York Times* надрукувала статтю Ізона Джордана, шеф-редактора новин CNN, «Новини, які ми тримали при собі», в якій признався, що роками канал CNN активно приховував негативні новини про режим Саддама в Іраку. Через два дні після цих вибачень CNN, *The New York Times* помістив повну сторінку своїх журналістів, нагороджених Пуліцерівською премією. Серед них був Уолтер Дуранті – «за висвітлення новин з Росії (sic)».

Як відкуплять США цю ганьбу? США були твердими понад пів століття у запевнюванні, що Ізраїль має право на існування як незалежна держава. США твердять те ж саме про Афганістан і Ірак. Чи США будуть недвозначні і стверджуватимуть свою підтримку незалежності, демократії та територіальної цілісності України? Перший в історії штучний голод представляє науку для розуміння власних інтересів цієї Адміністрації в полеті України до свободи. Першою серед них є необхідність врешті-решт здихатись безнадійно застарілого російсько-центристського підходу до одностової поверхні земної суші.

Американське уявлення про «Росію», як в академічних колах так в уряді, було в немалій мірі витворене такими російськими науковцями-емігрантами, як Георгій Вернадський - в Йельському університеті, Михайло Флоринський - в Колумбійському університеті, і Михайло Карлович - в Гарварді. Незважаючи на їхній погляд на радянський режим, вони були одностайними в пропагуванні поняття «єдиної і неділимої Росії». Вони перенесли до США катехизм російського міністра освіти Дмитра Толстого, із 1870 року: «Кінцевою метою освіти неросійського населення має бути їхня повна русифікація й асиміляція в нутрі російської нації». Достоевський був з ним згідний: «Всі люди мають стати росіянами і росіянами понад усім, тому що російська національна ідея універсальна». Найбільша підкорена нація в царській в царській, а пізніше в радянській, імперії була Україна. Російський мандрівник П. І.Сумароков, коли вперше переступив кордон в Україну, так описав її в своїй книзі «Дозвілля кримського судді» (Санкт-Петербург, 1803): «Тут є відмінні обличчя, відмінні звичаї, відмінне вбрання, і відмінна система; і я чую відмінну мову. Може, тут і є границя царської імперії? Чи ми в'їжджаємо в іншу державу?»

Так думав Сталін. «Головне зараз – це Україна. Справи в Україні зараз страшні... Якщо ми зараз не докладемо зусиль, щоб поліпшити ситуацію в Україні, ми можемо втратити Україну...» Це не був «і-мейл» Путіна своїм підлеглим в Україні – Леоніду

Кучмі чи Віктору Януковичеві. Це був лист Сталіна від 11 серпня, 1932 року, своєму наміснику в Україні Лазарю Кагановичу. Після нападів на «націоналістичні» елементи в Україні, Сталін закінчував: «Постав собі завдання перетворити Україну на справжню фортецю СРСР, справжню зразкову республіку... Без таких і подібних мір ... я повторюю – ми можемо втратити Україну».

Українсько-російський кордон був замкнутий і необхідно було мати спеціальний дозвіл, щоб в'їхати в Росію. Британський посол в Москві писав Британському секретареві з питань закордонних справ, «що подорожний рух між Україною і споживаючими районами на північ від неї (Росії) пильно контролюються, ... і все зерно, що приватні особи хочуть завезти з собою в Україну, конфіскується». Жодної поживи в Україну, жодної людини з України. Українські села голодували. Російські села за лінією кордону – ні. Яскраво вираженим винятком були історично українські етнографічні території – Кубанський басейн і Північний Кавказ, тоді частина Росії.

Московські плани колонізувати росіянами «малонаселені території» України координувалися таким чином, аби ці території і справді стали «малонаселеними.» Павло Постишев, один з ключових депутатів Сталіна в Україні, займався і експропріацією поживи і колонізацією. (Як і багато інших фактів, відомих західним урядам, про цей також повідомляло Британське посольство в Москві.) Таким чином Постишев з власного досвіду казав в 1934 році: «Ми знищили націоналістичну контрреволюцію за останній рік, ми викрили і знищили націоналістичні відхилення». Харківська газета «Червоний шлях» писала: «1933 став роком перевороту української націоналістичної контрреволюції» і що в тому ж році Партія провела «геркулесове зусилля по ліквідації націоналістичних елементів в Україні».

Навіщо потрібне відмежування російських територій від українських, що за «націоналістичне» відхилення, «націоналістична» контрреволюція, і «націоналістичні» елементи турбували Сталіна, якщо Україна – це «частина» Росії? Російський дисидент і лауреат Нобелівської премії Андрій Сахаров говорив про «українофобні риси Сталіна». Як же це може бути, якщо українці це просто «малороси»?

Легковажність, з якою США історично приписували Україні тотожність з Росією, кривдила Американську політику майже століття. Крокуючи в ногу з Толстим, Американські підручники безвинятково представляють найбільше політичне тіло давніх часів, середньовічну імперію Київську Русь, як складову частину історії «Росії». «Київську Русь» регулярно перетворюється у «Київську Росію», без жодного усвідомлення різниці між «Руссю» і «Росією». Проте вже в 1169 році Андрій Боголюбський, князь Володимиро-Суздальського князівства (частини Московії, яка передувала появі «Росії») відмовився від Києва, зруйнувавши його до такої міри, що Золота Орда ледви могла йому дорівняти сто років пізніше. З 13 по 17 століття Московія і Україна (відома ще також як «Русь» або «Рутенія») існували у окремих політичних і культурних світах. Спрощена термінологія і примітивне мислення спотворюють давню історію в сьогоднішню скрайню форму дезінформації.

Які ж наслідки?

Після Першої світової війни 14 пунктів угоди [американського президента] Вудро Вілсона не мали мати жодного відношення до Україн. Пункт 6 (де йшлося про «Росію») готувався за порадами колишнього Російського посла Бахметьєва. 9 травня 1919 року Державний секретар Ланзінг оголосив: «Визнання *de facto* урядів на теренах, що

належали Росії, було б певною мірою розподілом Росії, таким чином Сполучені Штати обережно уникли цього, за винятком Польщі і Фінляндії».

10 серпня 1920 року Державний секретар Бейнбрідж Колбі повторив, що «Сполучені Штати відчують, що дружба і честь вимагають, щоб інтереси Росії були щедро оборонені, і що, наскільки це буде можливим, всі рішення найвищого значення, зокрема ті, що стосуються суверенітету території колишньої Російської Імперії, поки що припинюються».

В міжвоєнному періоді не було місця у Вашингтоні на думку англійського дослідника Ланселота Лойтона, який у лютому 1939 року писав: «Від розв'язки української проблеми буде залежати доля Європи... Така велика подія [як незалежність України] скоріш за все буде супроводжуватися, або спричинить помітні зміни в інших країнах. Вона вплине, якщо не визначить, долю більшовизму і Радянського Союзу».

Менш ніж через десять років після того, як Україна втратила чверть населення (одне радянське джерело вказує навіть, що половину) під час Голоду Терору, Друга світова війна спричинила більше українських трупів, ніж спільні військові втрати Сполучених Штатів, Британської Співдружності, Канади, Франції, Німеччини, Японії і Італії. Більш ніж половина українських втрат, 5,5 мільйонів, були цивільними. Сім мільйонів українців служили в Червоній Армії, число вдвічі більше від всієї американської армії в Європі, і пропорційно більше, ніж будь-яка інша нація в Радянському Союзі. Три з половиною мільйона були вбиті. Ще 2,2 мільйона були депортовані як робітничая сила до Німеччини. Британський історик Норман Дейвіс писав, що жодна нація не понесла таких втрат під час Другої світової війни, як Україна. Проте, роками після того, коли Захід святкував перемогу над «Радянським Союзом», і тому ж і мав час зрозуміти завдяки чого дісталася ця перемога, телевізійний канал PBS висвітлив фільм «Війна Росії: Кров на Снігу», який представляв Генрі Кіссенджер. І колишній директор СіАйЕй (CIA) Джеймс Вулсі, як це робить вся свита самовисунутих експертів, вихваляв «Російських» генералів і «Російські» втрати у Другій світовій війні.

Після Другої світової війни наша політика «стримування» [containment] Радянського Союзу залишалась безнадійно злеінформованою, даліше угроблюючи неросійські нації СРСР. Як ще могло бути інакше, коли основний творець цієї політики Джордж Кенан бачив Україну «такою ж частиною Росії, як Пенсільванія є частиною Сполучених Штатів», при чому «Росія» дорівнювалась «СРСР», так само як «Америка» означала «США». До того ж, в кожній країні була своя «Грузія/Джорджія» [США мають штат "Georgia." СРСР мав також "Georgia," однак це була поневолена держава „Грузія”. Окрім назви – жодної подібності. Замітка перекладача].

У розсекреченій доповідній записці Державного Департаменту від 18 серпня 1948 року, надісланій Національній Раді Безпеки, повторюється ектенію: хоч «українці – найбільш розвинений народ, який перебуває під російським керівництвом за наших часів», Сполучені Штати не повинні підтримувати їхні стремління до незалежності. Українська мова – лише «діалект». Українці – «занадто близькі до росіян, щоб успішно влаштуватися самим по собі». Вони «невід'ємна частина традиційної Російської імперії». І це в той час, коли Москва разом з Польщею і Чехословаччиною воювали проти українського повстання, яке тривало від Другої світової війни аж до 1950-х років. Як приклад, тільки в 1945-46 роках, 585 тисяч Радянських солдат воювало проти українських повстанців у 1500 зударів, з повним вирядом танків і летунства і складниками бактеріологічної війни. Скільки війська маємо в Іраку? Передивіться історію українських повстань і застосуйте цю науку в Іраку.

В 1961 році Державний Секретар Дін Раск проголосив: «Позиція уряду Сполучених Штатів послаблюється будь-якими діями, які не відрізняють право на незалежність історично незалежних народів чи націй від статусу таких територій, як Україна, Вірменія чи Грузія, які є традиційними частинами Радянського Союзу. Згадування про ці території ставить уряд Сполучених Штатів в небажану позицію – ніби ми виступаємо за розчленування історичної держави».

Трагедія Чорнобиля, наслідки якої за своєю потужністю в сто разів перевищили рівень радіації в Хіросімі і Нагасакі разом взятих, отруїла навіть генетичні складові своїх жертв. Назавжди. Проте, журнал *TIME* надрукував фотографію НАСА Чорнобильського реактору п. н. «Чорнобиль, Росія».

Не пройшло і шести місяців після того, як Президент Рейган в березні 1983 року назвав СРСР імперією зла, коли віце-президент Буш заявив: «Дозвольте мені сказати, що Сполучені Штати не прагнуть до дестабілізації чи послаблення будь-якого уряду». Вісім років пізніше він закликав українців залишатися васалами імперії, повідомивши своїх співробітників, що США не будуть підтримувати рух за незалежність народів «Радянського Союзу». В своїй промові в Києві 1 серпня 1991 року цей колишній голова СіАйЕй приголомшиво провів аналогію між колоніальною структурою Радянського Союзу і федеративною структурою Сполучених Штатів, і повторно, неймовірно, назвав Радянський Союз «нацією». (Надіюсь, що на Вашу заслугу, Ви не були автором тої промови). Але все ж таки Україна проголосила незалежність 24 серпня, 1991 року, кілька тижнів після промови Буша – «Якщо бути частиною імперії так гарно, чому Америка залишила свою?» запитував один з плакатів на зустрічі з Бушем в Києві. Після надзвичайно переважаючого референдуму на користь незалежності, що відбувся 1 грудня 1991 року, Радянський Союз втратив свою ключову республіку. Три тижні потому СРСР розвалився.

Вашингтон був здивований і дезорієнтований. Хіба журнал National Geographic не опублікував статтю «Подорож по Росії – Радянський Союз сьогодні»? Знову ж, Росія = СРСР, як Америка = США. Хоч Польща, Угорщина і інші країни «Східної Європи» визнавалися як частина Радянської імперії, неросійські нації Радянського Союзу сприймалися як тільки галасливі меншини. Меншини, етноси, хіба їх не має кожна країна? Не дивно, що за винятком Балтійських країн, сьогодні США дивляться на колишні радянські республіки як на випадковість, аномалію, а не як фокус узгоджених дипломатичних дій і стратегічного планування США.

Мантра Кремля прямого продовження від давнього Києва тисячоліття тому по сьогоднішній день є підсвідомою, а тому й подвійно шкідливою, облудною піснею. Майже кожний американський коментар про Україну починає від того, що по свічці представляє Київ як «місце народження Російської держави», бачить Україну як «історичного і культурного партнера Росії», (*The New York Times*), і наголошує «міцні історичні, політичні, культурні і стратегічні зв'язки з Росією» (*International Herald Tribune*), незважаючи на те, що дев'ять місяців між осінню 1932 і весною 1933 вчать про геноцидні наслідки цих «зв'язків». Звідомлювання преси та дискусія тоді переходить до «травми» Росії після «втрати» України, адже Україна завжди була російським «заднім подвір'ям» і «природною» (щонайменше) «сферою впливу», до безконечного (*ad infinitum*). Це віддзеркалює і вимагає засадниче обмеження легітимності свободи і незалежності для України. Україна стає «особливою справою». «Російські» справи, тобто події на територіях колишніх радянських республік, стають гібридом, не зовсім

предметом повнозрілої міжнародної політики чи дипломатії – західний аналог московського погляду «близького закордоння».

Перед тим, щоб відповідально займатися справами, накресленими на початку цього листа, нам треба усвідомити уперту життєздатність „безглуздь”. По-перше, де ще в історії є таке сліпе переставляння місцями причини та 180-градусне повернення хронологічного порядку, де периферія (Київської) імперії (яка займала всього 4% сучасної Росії) висуває власницькі вимоги та стверджує свою зверхність над центром тієї самої імперії (Києвом), 800 років після свого виникнення? Такою ж самою „логікою”, чи не повинні ми заявляти право на Лондон 18 сторіччя як до початку американської історії, тому що король Георг правив колоніями? Чи є ми «старшим братом» англійцям, які в свою чергу є лише заблуканими американцями? Чи будь-хто визнає би румунські зазіхання на Італію як на початковий осередок румунської історії і румунської держави, тільки через те, що Румунія була частиною Римської імперії, культурний вплив якої був настільки сильним що навіть назва країни і мова були адоптовані (в Румунії)? Існує величезна різниця між визнанням перед Україною свого величезного культурного боргу (чого Росія, як не виконуючий своїх обов'язків боржник, не робить і не може зробити) і відкритою узурпацією цієї історії пов'язаною з одночасним запереченням самого існування кредитора. Справді, чому ж тоді Москва не зазіхає на Афіни, продовжуючи цей злодійський напрям, адже джерелом багатьох релігійних традицій України була Візантія? Все це, як сказав би Маркс, найвище «історичне протиріччя».

По-друге, якщо найбільша країна Європи розглядається з точки зору «заднього подвір'я» Росії, чому б тоді не сприяти зазіханням Німеччини щодо Бельгії, Нідерландів чи Польщі, адже вони є «заднім подвір'ям» Німеччини і її природною «сферою впливу», яз тим що Німеччині потрібний «буфер», і що вона не може пережити свою «втрату»? Чи потрібний Росії такий буфер з її шостою частиною всієї суші Землі? Чи може він потрібний Україні, що представляє лише 3,5 % розміру Росії? Хто кого оточує? Хто впродовж віків був агресором і окупантом? Доки ми не зрозуміємо, що Німеччина не має жодного права на Францію, тільки тому що тисячоліття тому Карл Великий (Шарлемань) правив імперією, яка включала обидві території, ми ніколи не зрозуміємо «Росію».

*

*

*

«Першим обов'язком інтелігентних людей», писав Джордж Оруелл - «це поновно ствердити очевидне». Було б злочином з боку Сполучених Штатів, при нашому теперішньому Президенті, програти Холодну Війну, яку його батько виграв. Холодна війна була „виграна”, тому що Радянський Союз розпався і його складові республіки заявили своє право на ту ж саму очевидну свободу, що її так вимагали американські колонії. Врешті-решт, що відрізняло день до розколу СРСР від дня після розколу? Це було не зникнення зброї масового знищення (на відміну від України). Це був крах контролю Москви над неросійськими націями, що спричинив розпад Радянського Союзу. Ключовою республікою була Україна.

Проте, незважаючи на систематичну, виважену і стратегічну політику Сполучених Штатів після Другої світової війни, щоб уникнути відродження воєнізованої і агресивної Німеччини, нічого такого не робив Вашингтон заради збереження миру, який він стверджував, він відвоював. Якщо «виграти» означало розпад Радянського Союзу, холодна логіка диктує зараз докласти максимальні зусилля щоб запобігти Росії розчавлювати нові демократії колишнього СРСР. Поворот до ще більш небезпечної Росії не лишається поза межами уяви. Це вже раз сталося – в 1917-му році. Москва створила оригінальну і типову, прикладну терористичну державу. Впродовж її існування, наявність

гир «зброї масового знищення» не піддавалась питанню. Так само, як і спроможність Москви щодо її застосування. Так само, як і намір Москви, який гальмувався тільки завдяки ризику відплати. Росія - це самопроголошена спадкоємиця Радянського Союзу, вступивши у володіння його посольствами та капіталом, зайнявши його місце в ООН, але ніколи не визнаючи, і ще менше усвідомлюючи, будь-які свої заборгованості. Без визнання провини, покаяння і компенсації, як це ще й досі продовжується в Німеччині, Москва залишається незмінною, непохитною.

Під час переслухань щодо Вашого підтвердження, Вас можуть запитати, як потрібно діяти, щоб Росія в майбутньому, як Нацистська Німеччина, не стала загрозою для світового миру, для безпеки Америки. Ви можете відповісти словами Леніна: «Якщо ми втратимо Україну, ми втратимо голову».

Вести політику так, щоб ту втрату зазнали нащадки Леніна, це і змие ту ганьбу, про яку писалось на початку цього листа.

З повагою,

/s/

Віктор Рудь
Голова Дорадчої Ради Закордонних ~~Справ~~ ^{ІХ} СправУНС
Колишній Голова, Ради Директорів,
Спілка Українських Адвокатів Америки

Копії: Президентові
Віце-Президентові
Членам Конгресу